

Aleš Rezek

Soběhlživci

Aleš Rezek

Soběľživci

2021

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Knihla byla vydána s finanční podporou Ministerstva kultury ČR.

© Aleš Rezek, 2021

Illustrations (cover) © Zuzana Pernicová, 2021

Cover © Michal Huvar, 2021

© *Carpe diem*, 2021

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-306-5

ISBN 978-80-7487-307-2 (pdf)

ISBN 978-80-7487-308-9 (ePub)

ISBN 978-80-7487-309-6 (mobi)

Jak to, že brácha tenkrát věděl, kam v tu chvíli s rukama?! Třebaže jsem o tom nijak nepřemýšlela, byla jsem přesvědčená, že znám nejen jeho, ale i skoro všechno, co on. Vždyť my se do té doby, do necelých jeho šestnácti a mých patnácti let, od sebe prakticky nehnuli. Dennodenně v jednom společném pokojíku nebo s mamkou v kuchyni, víkend co víkend s našima někde venku: v létě na chalupě v Růžové anebo s loděma na vodě, v zimě na lyžích na Křížátkách v Krušných horách, kousek nad Litvínovem. Anebo po příbuzných, po známých a tak podobně. Takže jsem byla pěkně vyvalená, když jsem tehdy úplně jasně viděla (ačkoliv se se mnou chodba po moje úplně první vinárně v životě docela pěkně houpala), jak brácha položil té naší učitelce ruce na prsa. Já se lekla za ni.

Ona ne. Vzdychla a sklonila se k němu. Já si pochopitelně myslela, že ho chce odstrčit... a ty ruce mu sundat! I přes to její slastný vzdychnutí. Ale ona ne, spíš se k němu ještě víc přivinula, přičemž mu ty ruce přidržovala tam, kde byly!

No tak... to bylo na mě přece jen trochu dost, a možná i proto jsem před dveřmi koupelny stála s otevřenou pusou, až mi ji zavřel přicházející pan Lukeš (můj matikář) takovým haha pohlavkem, a cože prý tu takhle civím?! A že když už jdem z kina takhle pozdě (jó z kina...), ať upaluju radši do postele.

Já byla naštěstí tak duchaplná, že jsem stačila kopnout do dveří a ty dva skrýt alespoň před jeho očima. A i to jsem mu udělala k vůli, že jsem fakt hned zalezla do pelechu. Ovšem s neumytejma rukama po záchodě a nevykartáčkovanéjma zubama; otec by zcvoknul!

Hm... zcvoknul málem za chvíli.

Protože ti dva, Martin a ta moje učitelka (a vloni ještě i jeho), toho totiž nenechali a jen se přesunuli z koupelny do našeho dětského pokoje. A zas tedy vzdychání, i Martin dokonce začal, a kdovíjaký šeptání...

Já asi jen vzdáleně tušila, co se za peřínákem na bráchový posteli děje, ale působilo to na mě v té tmě podobně jako fotky, které jsme občas s holkama ve škole vzaly klukům a prohlížely si je na záchodě. Takže jsem ležela na posteli se zavřenýma očima, slabá jak po nějaké chřipce, a nohama jako bych chtěla přestříhnout deku vejpůl. A dole v břiše... v břiše mě něco strašně lechtalo. Dokonce tak moc, že jsem na bráchu a na češtinářku Fejlkovou po chvíli zapomněla.

Připomněl mi je až otec. Oni totiž naši, a matikář Lukeš, tělocvikář Ruda a do předchvíle i češtinářka Fejlková, domlouvali ten večer u nás doma lyžák pro sedmáky z naší školy. A jak jsem si všimla, taky nepili jen čaj a kafe; pak jsem tedy tu *neuvěřitelnost* – totiž že nás otec nijak nevyslychal (a to bylo alespoň čtvrt na jednu, přičemž brácha suverénně tvrdil, že jdeme z kina!) – přičítala tomu, že byli taky pěkně lízlí. Snad jen kromě mamky, která zas určitě celý večer lítala do kuchyně mazat chlebičky,

vařit kafe, oplachovat nádobí a tak dále a tak podobně. Jako vždycky.

Když ale Fejlková po našem příchodu takhle najednou zmizela, otec jakoby něco tušil a šel ji hledat. Kouknul nejdřív asi i do koupelny a na záchod, aby se nakonec to jeho tušení ukázalo dost nehezky pravdivým: našel ji u bráchovy postele. A asi v ne moc příjemný pozici.

To jsem si nijak zvlášť domejšlet nemusela, protože když na ně začal rvát (jo, rvát..., ale šep-tem!), viděla jsem ji ve skle okna, jak se docela nenuceně upravuje a u toho mrká na rozzuřeného tatíka. Několikrát pohodila hlavou a potom řekla, ať se zklidní, nebo že vzbudí ještě i mě. Otec sebou polekaně trhnul, přešel k mojí posteli a opatrně zkoumal, jestli jsem ho i já (a zas) zklamala.

Jen co odešli, jsem se zvedla, opřela se o peříňák a zeptala se Martina, co to jako bylo. Ty jsi s ní už něco měl, brácha? Chvíli se na posteli vrtěl a pak řekl:

„Já ne.“

„A kdo, prosím tě?“

„Otec!“

„Fakt, jo?! Ty kecáš, brácha!“

„Nekecám, ti to povídám! Otec s ní to... spí.“

„Spí? Jak jako?“

„Ty si blbá, Zuzano. Fejlina normálně zahejbá, no. Svýmu manželovi. S naším otcem. Mi to řekla sama.“

„Tomu nevěřím!“

„To teda klidně věř. Já už to vím dávno, ještě z devítky. Že tó... že s ní něco má.“

„Fakt, jo? A mamka to ví?“

„Si praštěná?! Ta to vědět nesmí! To by byl průšvih! Ne abys jí něco řekla!“

„Nó, já jí budu něco říkat! Myslíš, že já chci... Ty, Martine, tohle ale už přece průšvih je, ne?“

„Proč? Si se mnou neměla nic začínat.“

„No to jsem... tak jsem to nemyslela.“

„Hele, víš co, radši – spi! A buď ráda, že otec neví, žes něco slyšela!“

Abych řekla pravdu, tenkrát jsem si z toho tak moc nedělala, to až později. Tehdy ale ne, já měla svých problémů dost. Nejvíc, jak jinak, s tátou.

Pochopitelně, že to ve škole na nás kluci zkoušeli, na holky, kterým něco narostlo a nosily třeba už podprsenky. Já ji nenosila, dlouho nebylo proč. V devítce by ale už proč bylo. Jenomže já si v ní připadala divně. Tak nějak... provokativně! No vážně, provokativně; jako bych právě díky ní ukazovala, co všechno v ní mám. A bylo toho dost, v té devítce. V prváku ještě o něco víc, a na tom zůstalo: prý akorát. I tak akorát, abych tu pitomou podprdu dlouho nosit nemusela. S mamkou jsem skrz to samozřejmě problémy neměla; zato s tátou! No jo, ještě tenkrát s tátou; a jen do té doby s tátou – a ne s otcem –, než na mě začal rvát čím dál častěji včetně toho, že ji nosit musím! Abych prej neprovokovala!

U nás na základce jsme měli jednoho bezvadného učitele, Rudu Šindlera. Na tělocvik, a kluci ještě i na dílny. Skoro všechny holky z něho šilely, určitě od sedmaček po deváťáčky. Jen já nesměla; otec, pro úplnost ředitel naší školy, mi to zakázal.

O několik let později jsem kdesi slyšela, že učitel, voják a policajt není povolání, ale diagnóza. Tak tomu jsem teda tleskala! A jsem přesvědčená, že většina těch, co jsou dcerou (a patrně i synem, bych řekla) takhle postiženého otce, mi dá za pravdu: peklo! Rozhodně v určitých letech. A celý život pak v presu všelijakých dogmat a příkazů a zákazů..., jako třeba co se smí a co se nesmí. A jen málokdy, co se může. Každopádně já v takovém presu byla.

Takže jestli jsem tělocvikáře Rudu milovala, pak velice skrytě. Dlouho jsem totiž byla dcerou poslušnou, v pokoře a úctě před všemi dospělými vychovávanou. A ačkoliv se to s bráchou a naší češtinářkou stalo v půlce mojí devítky, ještě celé dva roky trvalo, než jsem se stala dcerou neposlušnou. Do té doby jsem k otci cítila pouze ten déle už trvající vztek, asi ale jen takový, jaký cítila většina holek v mém věku k jednomu z rodičů. Pokud ne k oběma. V těch nějakých šestnácti sedmnácti letech jsme tohle s holkama probíraly snad každý den. Takže je jasné, že na blížící se plnoletost jsem se těšila náramně.

„Ovšem, Zuzano, to jsi mu teda moc nepomohla!“

„Prosím tě, komu, tati?!“

„Komu, komu... Panu Šindlerovi!“

„To nechápu... přece on pomáhal mně! No ne, mami?“

„Já nevím, Zuzko. Tatínek má na mysli asi něco jiného.“

„Jo? A co?“

„Však ty víš, hergot! A mluvím s tebou já, tak se furt neobracej na mámu!“

„Ježišmarja... No tak – o co jde?“

„Hele, nesměj se, jo? Moc se nesměj. Myslíš, že jsem blbej, sakra?!“

„Prosím tebe, tati, můžeš mi říct, o co kráčí?“

„O něho! A o tebe!“

„Hm... Mu snad chceš vynadat, že se se mnou vlácel čtyři hodiny do nemocnice?“

„Nepřeháněj, Zuzanko, nepřeháněj! Nedělej z něho pánaboha. Měli jste přece saně, ne?!“

„Jo... ale půl metru prašanu k tomu!“

„Chudinka jeden maličkej... Mohl to vzít jako trénink, no!“

„To si snad děláš legraci?! I na těch saních to bylo peklo! To vydržel ani ne půl cesty!“

„Aha... A dál jste letěli nebo co?!“

„Ne, dál mě nesl na zádech.“

„Panečku, obětavec jeden.“

„Teda...“

„Hele, nehraj mi tady žádný divadýlko, buď tak hodná! Prostě u mě skončil!“

„A řekneš mi proč?! Co zas máte?!“

„V kolik jste byli v té nemocnici?!“

„Karle...“

„Ty mlč a všímej si plotny, hergot! A neotravuj! Tohle si s ní vyřídím sám, s krasotinkou naší! Tak – v kolik jste tam byli? A jak... Ksakru, Věro, zavři ty dveře, než po tobě skočím! No tak, Zuzano, v kolik tě pustili z nemocnice, v kolik ti dali tu sádku?!“

„Teda, to se ti fakt povedlo...“

„Jak to se mnou mluvíš?!“

„Nech mě bejt, nesahej na mě!“

„Co...?! No tak to ne, holčičko, tady rozhoduju já, kdo na koho bude sahat a kdo bude jenom poslouchat!“

„To se teda pleteš! A jestli si myslíš, že jo, tak maximálně rok! A sahat na mě nebudeš vůbec; když už vůbec připustím, že na mě takhle řveš!“

„Pozor, Zuzanko, pozór! Mně nevyhrožuj, to by tě mohlo setsakra mrzet! Dokud bydlíš tady a dokud tě živíme my, budeš poslouchat jako hodiny. A ani necekneš! Rozumíš?! Takže bych ti radil jó hodně opatrnosti a slušnosti! Abys nepřestřelila! Já byl taky mladej. A taky jsem dělal spousty volovin... Ale určitou hranici bych nepřekročil nikdy v životě!“

„O čem to sakra furt mluvíš?!“

„O tom nedělat z rodičů, z táty hlupáka! Všem pro smích! Asi jsme byli na vás příliš mírný, asi jsme vás málo řezali...“

„Tak tohle poslouchat nehodlám! Buďto mě necháš na pokoji, nebo jdu!“

„Nehysterči mi tady, děvenko, nebo jsi u mě skončila taky! Já chci jenom vědět, v kolik jste vypadli z té nemocnice!“

„Co já vím... někdy odpoledne.“

„Odpoledne, fajn. A pročpak jste... nešli zpátky na chalupu, he?!“

„Protože jsem měla, milý otče, tady tuhleto sádru. Vidíš: odsud' až pocud'!“

„Hm... Odsud' až pocud'. No dobře. Sanitu pochopitelně neměli žádnou, vid'?“

„Měli. Plnej dvůr! Jenže jim nebyly k ničemu, rozhodně co se týká hor. I tam jely pluhy až někdy v noci, měli co dělat dole v Litvínově.“

„Což se vám ohromně hodilo!“

„Co jako? A komu?“

„No vám, to říkám! Panu Šindlerovi a mojí dceři!“

„Nó, moc se nám to hodilo... To je snad sen?! Dvě hodiny jsem tvrdla na vrátnici, než sehnal Rudla nějakýho známýho, kterej nás nakonec odvez k němu domů!“

„Jo Rudla, jó?! Ahá... A známej v Litvínově, jako z udělání..., to je náhodička! Takže když vám náhoda tak parádně pomohla, to jste museli u toho známýho strávit moc pěknou noc, co?!“

„Prosím tě, jak... Co si jako myslíš?“

„No prosím, prosím, klidně mi tu fantazíruj dál, holčičko! Já už jsem klidnej, já už se s tím smířil.“

„S čím by ses měl smířovat, do prčic?!“

„Teď jde jen o to, jak se s tím bude smířovat pan Šindler. No co myslíš? Protože toho to samaritánství přijde hezky draho!“

„Jaký samaritánství, o čem to...? Včera jsi mu sliboval hory doly: nový běžky, novou teplákovou soupravu a já nevím, co všechno. Nechtěl jsi ho nakonec vzít i do rodiny?“

„Náhodou ne, Zuzanko. Musím tě zarmoutit, ale to jsem nechtěl. Fakt ovšem je, že jsem si myslel, že mám úplně jedničkového správce rekreační chalupy. Takového člověka jsem byl ochoten si hluboce vážit.“

„A dneska už ne, jo? A můžeš mi říct proč?“

„Proč? Tak já ti to řeknu! Protože to je odpornej frajer! Suverén, kterej si myslí, že...“

„A jak jsi na tohle přišel?“

„Jak... Máma mi to řekla! A Martin! To víš, že jsem se hned informoval, jak jste si tam ten tejden užívali.“

„No to by mě teda zajímalo, co ti brácha nakecal!“

„Nic mi nenakecal, můžeš být bez obav. Trošku jste popíjeli, prosím. Já prvně sice až v osmnácti, ale budiž. Víím, že nejsi výjimka, napít se v sedmnácti. Nic jste nerozbili, chalupa neshořela..., nic z toho nedělám.“

„No a z čeho teda? Že mi ruplo koleno?“

„Je to snad moje koleno, Zuzanko? Ne já..., ale ty sis mohla letos vyjezdit znovu ligu!“

„O tom snad nemluvíme! Mě teď žádná liga nezajímá, já chci...“

„Jistě, ty máš halt asi už jiný zájmy...“

„Ne! Mě zajímá, proč tu na mě celej večer rveš jak...“

„No jen to řekni! Jak na tebe řvu? Jako hlupák, nechtělas náhodou říct?!“

„Ne, nechtěla!“

„A vidíš, já si zrovna jako hlupák připadám! Jako pitomej, naivní hlupák!“

„Teda tohle...“

„Jaký tohle? Jaký tohle?! Co ty sprchy, no?!“

„Prosím tebe, jaký sprchy...?“

„Tak ty nevíš, jo, nevíš?! Já ti tedy řeknu, proč jsme odjeli už dneska – den před Silvestrem! – domů: maminka šla totiž včera do koupelny, aby se opláchla po cestě, víš...“

„Jo. Ale nechápu.“

„Hned pochopíš. V těch sprchách byl totiž kdo?!“

„Nevím. Je to divný, ale nevím. Možná Mikuláš, hehe.“

„Jen se směj... Dlouho nebudeš! Protože tam se producíroval – nahej, bez všeho – ten tvůj Rudla! No, co ty na to?!“

„Že mi to nepřipadá ani trochu divný: nahej ve sprše.“

„Že se tě vůbec ptám, hergot! A klíč, zamknout se... to ti taky nic neříká?!“

„Jo tohle...“

„Jistě, všechno k smíchu! Vám je prostě všechno k smíchu!“

„To se teda na mě nezlob, ale tohle mi k smíchu je.“

„Ale mně ne! Zvlášť když jsi s takovýmhle člověkem byla týden, nebo jak dlouho, sama na chatě!“

„Sama jsem tam nebyla!“

„Jo! Nebyla! Ovšem nic jednoduššího, než na-rychlo sehnat nákyhoznámýho v Litvínově, abyste se mohli nerušeně pelešit a...“

Plesk!

„No...!!!“

„Nech ji bejt, Karle! Nesahej na ni!“

„Co... co tu sakra děláš, ty domovnice jedna?! Ty posloucháš za dveřma nebo...?! Jí přetrhnu jak hada, fracka jednoho drzýho! Facku tátovi, mrcha jedna falešná...“

„Tak tohle jsi neměl říkat! Pust' mě, já jdu odsud' pryč, ty pokrytče! Mě tu už neuvíďte!“

No prosím, co tomu říkáte? A já vím, asi nic ojedinělého, jak jsem to tak pozorovala kolem sebe. Možná je tedy i zbytečné mluvit o všech těch radách do života..., jako co se smí a může, a naopak co se nesmí a nemůže... A jen málokdy, co se nemusí. Jenomže tenkrát to otec opravdu přehnal, a i když jsem celou tu debatu nijak zvlášť v duchu nerozebírala, najednou jsem si vzpomněla na tu záležitost tenkrát u nás v pokojíčku, Fejli-na a brácha... No, dobře mi nebylo.

A do toho jsem se ještě i zamilovala. Ne do Rudy, to ne. Do nějakýho Přemka, co byl tehdy s námi na horách, na Křížatkách. Chlapeček malej, roztomilej...

Den před tím, než mi při lyžování vylítlo to koleno, jsme seděli už od nějakých tří odpoledne v hospodě nahoře u parkoviště; sjezdovka byla moc ledovatá, a navíc přestal jezdit vlek. Na nějaké pořádné trénování to tedy nebylo, takže jsme jen kecali, blbli a popíjeli. Maličko, pochopitelně... Protože vedle mého osmnáctiletého bráchy

Martina sotva patnáctiletý Přemek, šestnáctiletý Honza od nás z oddílu plus my dvě s Lenkou (mojí největší kamarádkou pod sluncem, už asi sto let). A samozřejmě taky náš trenér (a v jedné osobě taky správce naší oddílové chaty) Ruda; jo, bývalý náš tělocvikář ze základky, který tady na chalupě dost často fungoval i jako dozor. No přece abychom – než přijedou rodičové a zbytek oddílu například na Silvestra – na těch horách něco nevyvedli. Něco, co se nemá.

Kupodivu to byl ale právě Ruda, který to odpoledne odbočil z jím vytyčené cesty: totiž že bude mhouřit oči jen po základní školu. No jako v pití alkoholu. Honza (tehdy už gymnazista) ať si tedy něco malého dá, ale Přemek ještě ne (chudinka malej, za půl roku by už mohl...). Jenomže Ruda už z druhého rumu, co si vlíval do čaje, odlil kousíček do čaje jeho, prej aby tak nesmutnil. No a při každém dalším grogu se nám ostatním mladého Přemka zželelo taky, takže rumů měl ten kluk do nějakých pěti šesti večer v sobě jen o něco málo míň než my. A my byli namazaný pěkně.

Na chalupu, na Křížatky, jsme šli z Klínů po svých. Běžky, na kterých jsme sem jezdili v rámci tréninku, jsme dneska neměli, ráno jsme výjimečně jeli autobusem přes Litvínov. No a chvíli před tím, než jsme po večeri vyrazili, začalo sněžit. Ovšem parádně!

Padal tedy sníh, padali jsme i my, a to furt, děsná sranda. Jeden přes druhého. A navíc i přes nějaké cizí kluky, kteří si k nám během odpoledne přisedli a teď šli s námi. Samozřejmě opruzovali, zkoušeli to jak na Lenku, tak i na mě. Nejlepší tak-

tika: všichni namazaný a víc na zemi jak na nohou. A nadržení teda byli; ovšem nám to s Lenkou náko moc nevadilo, jsme toho měly v sobě asi fakt dost... pořád jsme se všemu řehtaly. A když začali bejt jó neodbytný, zahnal je Ruda nějakým pěkně formulovaným doporučením. O co v tom šlo, si přesně nepamatuju, ale fakt je, že dali pokoj a za chvíli se odpojili. Třeba šli někam úplně jinam než my.

Ale trochu nás přece jenom popíchli. Lenka, protože byla, jak jsem ji už tak znala, bez fantazie, se schoulila pod paži mému bráchovi, a už ani moc nepadali.

Já bych nejradši k Rudovi, pochopitelně, nakonec už od té devítky. Abych mu ale pod křídlo vlezla bez pozvání, to zas ne. Chvíli jsem šla sama, chvíli jsem odháněla Honzu, abych nakonec spíš pomáhala tomu pitomoučkýmu Přemkovi, který celou dobu pajdal na konci toho našeho průvodu. Padal, vstával, zas padal... Přitom se ale tak blaženě uculoval a nadával si do pitomců a nalitin.

Byl strašně milej, trouba jeden. Neustále mi vyklouzával zpod ruky a kácel se na led, přikrytý vrstvou čerstvého prašanu. Já ho zvedala, on se omlouval a stydlivě se mě chytal v bezpečné vzdálenosti od mých prsou, což jsem si po chvíli začala normálně uvědomovat! Pak se ale trochu sebral, levičkou mě objal v pase a pravičkou mi bez varování zajel na holé tělo. Bum! To jsem spadla já – ale na rovině, a ne že bych uklouzla. Já padla normálně vyčerpáním.

Ačkoliv jsem tenkrát měla už dvě *postele* za sebou, ani s jedním z těch kluků jsem pak necho-

dila, a asi ani nechtěla. Prostě jsem se s nima jen vyspala. A co si tak matně vybavuju, nic moc mi to tenkrát neřeklo, takže o nějakém opakování nemohla být ani řeč. O to víc zaskočená, možná až jakoby vykoješená jsem byla vedle tohodle malého mladého Přemka: srdce až v krku a jakoby ochromená jsem držela. Pokud jsem se ovšem neřítila k zemi.

No a v noci v chatě, kde si mě jaksi sebejistě vtáhnul do pokoje a pak i do postele, jsem se cítila prvně zamilovaně. Pochopitelně se pod tou peřinou, kterou jsem přes nás přetáhla, aniž bychom se zdržovali nějakým svlékáním, teda kromě bundy a bot, nic nestalo, o nějakém milování se s patnáctiletým klukem jsem pochopitelně ani náhodou nepřemýšlela, třebaže jsme v tom studeném pokoji byli sami. Brácha byl s Lenkou v naší cimbříčce, Ruda ve svém správcovském bytě a Honza spal v klubovně v křesle. Přemek si mě prostě jen stáhnul na postel, jednu ruku mi podstrčil pod hlavu a druhou mě znova našel pod svetrem. Ani nevím, kdo usnul dřív, jestli já nebo on, ale takhle jsme vydrželi až do rána.

Snad si vážně nic nenamlouvám, když říkám, že vůbec nešlo o sex, ale o cit. Ty dvě *postele* doposud sice byl sex, ale spíš jako něco nového; citu tam bylo pramálo. Určitě z mojí strany, to přiznávám. Patrně jsem chtěla někoho jiného, nejspíš Rudu. Jenomže ten mě pořád bral jako malou holku, něco jako trochu odrostlejší neteř. Ani jsem mu to tehdy neměla za zlé. Byl asi opravdu víc můj strejc než cokoli jiného. Ale taky vím, že ač byl kamarád a *strejda*, v těch dvou jsem celou